

(209. Regulares subornantes electores pro consequendis officiis regularibus incurrunt excommunicationem latæ sententiæ reservatam Summo Pontifici, et privationem perpetuam vocis activæ et passivæ, ex constitut. 138, S. Pii V, incip. *Pastoralis officii*, quæ tamen excommunicatio modo potest absolvi a superioribus generalibus, ubi agitur de electione superiorum inferiorum ex declaratione Gregorii XIII, constitut. incip. *Consuevit*, edit. 8 Septemb. 1573, et dictæ constitutiones, quamvis editæ sint pro ordine Minorum de Observantia, afficiunt tamen omnes regulares, ut docent Pellizar., *Manual. regular.*, tom. II, tract. 9, cap. 2, num. 181, vers. *Cum autem*, et n. 182; Amenus, *loc. cit.*, num. 34, et alii. Et præsertim, quia Pianam constitutionem confirmavit Clemens VIII, in decretis pro reformatione omnium regularium constit. incip. *Nullus omnino*, § 35, et innovavit Urbanus VIII, decreto edito a sac. congr. Conc. in constitut. 26, ejusdem pontificis, ut tradit etiam Justus Redn., tom. II, p. II, tit. 6, num. 16.

(210. Tergiversationis poena est extraordinaria et arbitraria. Ursaya, *Inst. crim.*, lib. II, tit. 10, num. 121, cum aliis ibi allegatis per text., in l. *Accusatorum* 1, § 7, et in l. *Si quis* 7, in fine, ff. *ad senatusconsultum Turpillianum*. Vide supra, numer. 73.

(211. Termini moti poena est vel pecuniaria l. aureorum, l. *lege Agraria* 3, ff. *De termino moto*, vel etiam relegatio, aut fustigatio illorum, qui occupandorum aliorum finium causa id fecerint, l. *divus Adrianus* 2, ff. eod. (212. Termini autem moti crimen est, quo quis terminos, vel lapides finiales dolose eruit, aufert aut mutat, vel ut præcise noceat alteri, vel ut eidem de fundo aliquid detrahat, et suo adjiciat, l. 1, et tot. tit. ff. *De termino moto*; Ursaya, *Inst. crim.*, l. II, tit. 10, num. 55 et seq., ubi multa ad rem; Reiffenstuel, lib. V *Decret.*, tit. 18, num. 68.

(213. Truffatorum poena varia est et regulatur a qualitatibus et circumstantiis truffæ: aliquando enim est fustigatio, ut notat Bajard., *ad Clarum*, quæst. 70, num. 5, quandoque est poena relegationis, et aliquando trirremium, ut advertit Sanfel., dec. 42, et interdum est extraordinaria, ut observat Corrad. dec. 106, num. 62; apud Ursayam, *Inst. crim.*, lib. II, tit. 8, num. 146. (214. Truffa autem generaliter sumpta idem sonat, ac deceptio, fraus seu dolose gestum, Cyriac., controvers. 76, num. 1 et 2; Rota, part. XIX, rec. dec. 473, num. 1, ubi quod idem est truffare ac decipere; specialiter vero importat furtum improprium. Unde truffam committere dicitur, qui non restituit id, quod ei ad aliquem finem consignatum fuit, et etiam truffam committit, et truffator dicitur, qui sub colore, seu prætextu mutui, commodati, conducti vel depositi rem sibi traditam in ejus usum distrahit. Et generaliter quod, qui utitur re ad alium usum, quam destinatum, dicatur truffator, advertunt multi allegati ab Ur-

saya, *loc. cit.*, a n. 142 ad 145, ubi sub num. 146, refert ad id aliquos casus.

(215. Vis publicæ poena varia est pro varietate casuum, in quibus committitur; si enim committatur in latrocinio et grassatione a latronibus et grassatoribus simplicibus, est poena damnationis in metallum, vel relegationis in insulam, l. *Capitalium* 28, § *Grassatores*, ff. *De penis*. Si vero commissa sit a latronibus et grassatoribus famosus, est poena ultimi supplicii et furcæ: cit. l. *Capitalium* 28, § *Famosos*, ff. *De penis*. Et si clericus sit hujus criminis reus, degradatur, et in arcum monasterium destruitur. Cap. *Tue* 6, De penis; Farinae., in *Fragm.*, verb. *Clericus*, num. 314 et 318; Ursaya, *Inst. crim.*, lib. II, tit. 7, a num. 138, et alii.

(216. Si committatur in rapto, tunc tam raptores quam auxiliatores et fautores, si fuerint laici, puniuntur ultimo supplicio, § *Si autem per vim*, *Inst. De publicis judiciis*, et l. 1, cod. *De raptu virgin.*, et l. *Si quis*, cod. *De episcop. et cleric.*, qui licet loquatur de rapientibus moniales, ex communi tamen DD. opinione extenditur etiam contra rapientes mulieres non sacratas. Insuper raptores perdunt omnia bona applicanda raptæ mulieri, si illa sit laicalis conditionis. L. 1, § *Et si*, et seq., cod. *De raptu virgin.*, ubi *Glossa*, verb. *Diminutionem*, et verb. *Transferantur*. Si autem sit monialis, applicanda ipsimet raptæ quod usumfructum, donec vixerit, post mortem vero monasterio ipsius monialis. L. *Raptores*, § *Bona*, cod. *De episcop. et cleric.*; Ursaya, *loc. cit.*, a num. 142, cum aliis ibi allegatis. Si vero raptores fuerint ecclesiastici, deponuntur ab eorum officiis, nec eis imponitur poena degradationis, et multo minus mortis, etiamsi agatur de raptu monialium, sed alia judicis arbitraria regulanda a circumstantiis casus, ut late probat Bertachin. *Vol.*, dec. 504 per tot. ubi quod die 4 Septemb. 1696. Sacra consulta, cui S. M. Innocentius XII, commisit causam cujusdam sacerdotis religiosi, qui invitis parentibus rapuerat puellam honestæ conditionis, resolvit, eundem religiosum esse perpetuo suspendendum a divinis, et relegandum in arcum ergastulum per decennium. Sic litteraliter Ursaya, *loc. cit.*, num. 146 et seq.

(217. Si vis publica committatur in stupro virginis invitæ, punitur hujus criminis reus poena capitis. L. *Sollicitatores* 1, § 2, ff. *De extraord. crimin. Constitut. crimin. Caroli V*, art. 119. Vide supra, num. 204.

(218. Si vis publica committatur ædes, vel villas alienas cum turba armata expugnando, expilando, et bona ibidem existentia rapiendo, rei capite plectuntur. L. *Hi qui ædes* 11, ff. *ad leg. Jul.*, De vi publica. Item, qui ad aliquem expellendum de possessione domus, agri, navis, et hujusmodi accedunt cum armatis hominibus, propter quam causam homicidia secuta sunt, capite puniuntur. L. *Quoniam* 9, cod. *ad leg. Jul.*, De vi publica. Item poena capitis puniuntur rei, quoties cum vi publica reperitur conjuncta

causa læsæ majestatis, veluti seditio, tumultus, rebellio, et hujusmodi, ut tradunt communiter DD. per text. in tot. tit. ff. et cod. *ad leg. Jul. majestatis*. Vide supra, a num. 248. In aliis autem casibus hodie usus, et praxis obtinuit, ut pro vi publica rei hujus criminis extraordinaria et arbitraria poena puniantur, ut testantur Decian., lib. VIII, cap. 18, n. 29; Ursaya, *loc. cit.*, n. 150, et alii.

(219. Vis privatæ poena est, quod hujus criminis rei puniantur publicatione tertiarie partis honorum. § *Item lex Julia* 8, *Inst. De public. judic.* Usus tamen, et praxis hodie obtinuit, quod pro ea imponatur poena arbitraria, ut observant Decian., *loc. cit.*, et Ursaya, *loc. cit.*, num. 156.

(220. Intereedit autem hæc differentia inter vim privatam et publicam, quod vis publica sit cum armis, privata vero sine illis. § *Item lex Julia* 8, *Inst. De publicis judiciis*; Raynal., tom. II, cap. 23, § 1, num. 3; Ursaya, *loc. cit.*, num. 2, et alii.

(221. Usurarium poenæ. Vide verb. *USURA*, a n. 88 usque in finem.

(222. Alia de variis delictorum poenis brevitate gratia relinquuntur videnda apud criminalistas de ipsis ex professo tractantes. Sicuti et poenæ impositæ pro delinquentibus regularibus videndæ relinquuntur apud suas cujusque religionis peculiare constitutiones.

(223. Poena adversus baptizantes Hebræorum filios illicito modo, et sine consensu parentum, est, quod mulcentur pro judicis arbitrio et prudentia, poena scilicet aut mitiori, aut severiori juxta circumstantias. Benedict. XIV, tom. II, const. 28, incip. *Postremo mense*, § 31.

(224. Poenæ contra confessarios exquirentes a poenitentibus complicum nomina, cum denegatione absolutionis, sunt, quod puniuntur uti tradentes et tuentes opiniones scandalosas et perniciosas, uti tales a Sede apostolica condemnatas, et in eos pro criminum qualitate et circumstantiis, suspensionis ab officio confessiones audiendi, vel etiam ab executione ordinis, privationis beneficiorum, dignitatum ac perpetuæ inhabilitatis ad illa, et si fuerint regulares, vocis activæ et passivæ, aliæque poenæ decernuntur. Idem, constitut. 8, incip. *Ubi primum*. Vide tom. II, ad verb. *CONFESSARIUS*.

(225. Poenæ contra impediētes libertatem mutui commercii inter subditos ditionis ecclesiasticæ, seu contravenientes constitutioni hac de re editæ sunt, quod incurrant omnes poenas inflictas a Pio IV, Pio V, Gregorio XIII, Clemente VIII, Gregorio XV, Urbano VIII et Innocentio X, contra extrahentes triticum, et aliud genus prohibuit extrahi extra statum, et insuper in poenam aureorum toties quoties contrafecerint. Idem, constit. 53, incip. *Quo die*, ubi plura ad id.

(226. Poenæ adversus episcopos in propria diœcesi non residentes sunt omnes et singulæ comminatæ a Tridentino et Constitu-

tionibus Apostolicis, amissionis scilicet quartæ partis fructuum unius anni, si sex mensibus continuis abfuerint, et aliæ quartæ partis, si absentia ad alios sex menses pertrahatur, incursus etiam in peccat. mortale, et obligationis restituendi fructus in absentia perceptos absque prævia declaratione. Idem, const. 18, incip. *Ad universæ*, ubi multa alia ad rem merito observanda.

(227. Poenæ contra imprimētes, aut publicantes libros, scripturas, et hujusmodi circa imminutionem dierum festorum de præcepto, sunt quod contravenientes, præter librorum et operum prohibitionem, si laici, excommunicationem latæ sententiæ, Papæ reservatam incurrant, si ecclesiastici usque ad sacerdotalem gradum poenam suspensionis a divinis, in superioribus vero gradibus constituti suspensionis a Pontificalibus, et a perceptione fructuum omnium suorum beneficiorum, atque pensionum, quarum poenarum relaxatio, et respective rehabilitatio Papæ reservatur. Idem, const. 53, incip. *Non multi menses*, ubi multa alia merito observanda.

(228. Poenæ jam statutæ in presbyteros sacrificio missæ ad sortilegia abutentes, confirmantur, iisque additur perpetua inhabilitatio ad ipsius missæ celebrationem. Idem, in *Appendic.*, n. 8, pag. 46.

(229. Poenæ in presbyteros, qui vigore Indulti Pontificii plures missas in die commemorationis omnium fidelium defunctorum celebrantes, aliquid plus elemosynæ loco acceperint, quam pro unica missa, juxta locorum consuetudines, aut leges synodales percipi solitas, sunt, quod contrafacientes, poenam suspensionis a divinis Papæ reservatæ ipso facto incurrant; qua tamen episcopi jure delegato relaxare poterunt, facta prius restitutione elemosynæ perceptæ in pios usus ab episcop. erogandæ; et si dicti sacerdotes post incursum præfatam suspensionem celebraverint, incurrant irregularitatem omnino Papæ reservatam. Id., const. 61, incip. *Quod expensis*, ubi varia alia scitu necessaria.

(230. Poenæ in eos, qui ad sacerdotium non promoti missas celebrant, aut fidelium confessiones excipiunt, statutæ recensentur, reprobataque benigniori praxi, Apostolicarum constitutionum vigor restituitur a Benedict. XIV, constitut. incip. *Quam grave*, et constit. incip. *Divinarum*, in cuius summario sic expresse habetur: « Celebrantibus, aut fidelium confessiones excipientibus, sine sacerdotali caractere, sincera criminis confessio facta in primo interrogatorio generali nihil suffragatura decernitur ad evadendam poenam traditionis brachio sæculari, indictam a constitutionibus Apostolicis. » Vide ad id jam tradita a nobis verb. *MISSA*, art. 6, n. 12, 13; et verb. *SACERDOS*, num. 5, ubi assignantur poenæ statutæ etiam contra sacerdotes, abutentes sacrificio missæ ad sortilegia, vel in sacramentali confessione sollicitantes ad turpia, juxta decretum universalis Inquisitionis coram Benedicto XIV,

editum, et a nobis ad litteram jam adductum in verb. CONFESSARIUS.

ADDITIONES EX ALIENA MANU.

(231. Agere de singulis singulorum delictorum poenis immensi esset laboris. Vide tamen, ubi res postulat, de poenis delictorum ecclesiasticorum Thesaurum, *De poenis ecclesiasticis*, illustratum tamen a clarissimo P. Giraldis scholarum piarum, qui tum poenas omissas ab ipso Thesaurio supplevit, tum vel postmodum mutatas, vel omnino novas addidit.

(232. Hic vero præterire haud possumus, male auctorem, n. 184, secutum Ursayam, per text. in l. 18, c. *De transact.* asseruisse, licere reo in casu criminali, cui poena sanguinis imposita sit, corrumpere judicem, ex ratione illa, quod licet reo sanguinem suum et vexationem quoquo modo redimere.

(233. In mox allegata enim leg. 18, cod. *De transact.* habetur, quod accusatus de crimine capitali, excepto adulterio, transigere et pacisci potest impune, ut non habeatur pro confesso; idque quia cum agatur de vita hominis non præsumitur reus fateri

POENITENTIAE SACRAMENTUM.

ARTICULUS I.

Quoad ea quæ concernunt poenitentiae naturam, materiam, formam et ministerium.

SUMMARIUM.

1. Poenitentia unde dicta? — 2. Poenitentia dupliciter sumitur, nempe ut est virtus, et ut est sacramentum. — 3. Poenitentia ut virtus quid sit? — 4. Poenitentia ut sacramentum quid sit? — 5. Poenitentia sic sumpta est verum, et proprie dictum novæ legis sacramentum. — 6. Poenitentiae sacramentum est immediate institutum a Christo Domino inchoative adhuc vivente in carne mortali, simpliciter tamen, et absolute in effectu post resurrectionem. — 7. Sacramentum Poenitentiae est omnibus post baptismum in peccatum mortale lapsis omnino necessarium ad salutem in re, vel saltem in voto. — 8. Materia sacramenti Poenitentiae est duplex, scilicet proxima et remota. — 9. Materia proxima quæ sit? — 10. Actus poenitentis quare dicantur materia proxima? — 11. Materia remota quæ sit? — 12. Peccata quare dicantur materia remota? — 13. Peccatum originale, et peccata actualia ante baptismum commissa non sunt materia apta sacramenti Poenitentiae. — 14. Hinc si Judæus seu gentilis de recenti baptizatus sola peccata ante baptismum commissa vellet confiteri, ipse non posset absolvi. — 15. Materia remota sacramenti poenitentiae est duplex, videlicet necessaria, et sufficiens, et quæ sit necessaria? — 16. Et quæ sufficiens. — 17. Peccata jam rite confessa et absoluta esse materiam sufficientem sacramenti Poenitentiae, et esse fructuosum, et salubre denuo confiteri, ostenditur. — 18. Adducitur et solvitur instantia. — 19. Dictæ materiae necessariae, et sufficienti solet addi tertia materia remota, scilicet materia necessaria, sed non sufficiens, ut sunt peccata mortalia dubia. — 20. Forma sacramenti Poenitentiae quæ sit? — 21. Licet speculative loquendo sola illa duo verba *Absolve te*, vel æquivalentia sint de essentia formæ absolutionis, ac necessario exprimenda necessitate sacramenti. — 22. In praxi tamen tutius tenendum est requiri tanquam de essentia formæ sacramentalis etiam illa verba *a peccatis tuis*, vel saltem *a peccatis*. — 23. Aliter confessarius peccaret mortali-

delictum, sed periculi gravitate propter dubium litis eventum compulsus.

(234. Non videmus autem quomodo inferri ex hac lege possit, quod valeat reus in causa criminali, cui imposita sit poena sanguinis, judices corrumpere.

(235. Aliud enim est transactio, aliud est corruptio judicis. Transactio enim nil turpe in se continet, adeoque permitti potest, corruptio vero judicis mala in se est, adeoque nunquam permittenda.

RESPONSIO AUCTORIS.

(236. Quomodocumque intelligatur cit. lex, illam cum Ursaya sic intelligunt et explicant Bossius, in *Praxi*, tit. *De offic. pecun. corrupt.*, n. 1; Bellegard, in *Meth. rer. crimin.*, tract. 4, quæst. 32, n. 6, et Rainald., tom. I, cap. 4, § 6, n. 5, ubi sic expresse tradit: nam in causa capitali, licitum est reo sanguinem suum et vexationem quoquo modo redimere; l. *Transigere*, cod. *De transaction.* «Unde in causa capitali satis est, quod amittat id omne, quod dedit:» hinc non male dicendum est, me esse secutum, tam celebres, et in his rebus versatissimos auctores

ter, et exponeret sacramentum probabili periculo nullitatis sine necessitate, et contra justissimam voluntatem poenitentis. — 24. Absolutio est valida, sed illicita, si detur aliis verbis, quæ tamen non mutant sensum formæ ordinariæ, nec actum judicii, et afferuntur variæ similes formæ. — 25. Omnes dictæ, et similes formæ sunt validæ. — 26. Sunt tamen illicitæ. — 27. Absolutio data his verbis: *Ego te mudo a peccatis*, vel aliis verbis consimilibus a pluribus censetur insufficientis, et qui eam daret sub similibus verbis, peccaret mortaliter, sicuti mortaliter peccaret, qui extra casum necessitatis voluntarie relinqueret *Ego, et, in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti*. — 28. Omissio vero aliarum precum, si fiat aliqua rationabili causa, non est ne quidem peccatum veniale. — 29. Urgente aliqua necessitate, v. g. periculo mortis instantis, potest confessarius breviter dicere: *Ego te absolvo ab omnibus censuris et peccatis, in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Amen.* — 30. Absolutionis verba non præcise et nudè indicant, et declarant poenitentem esse a Deo absolutum, sed vere, et per modum sententiæ judicialis, important absolutionem poenitentis a peccatis loco Dei a confessario, velut a iudice pronuntiatam. — 31. Absolutio non est valida, si proferatur modo de precativo. — 32. Alia, remissive. — 33. Absolutio a quibus et de quibus dari possit, vel non? remissive. — 34. Absolutio quibus dari possit, vel non? remissive. — 35. Minister sacramenti Poenitentiae est solus sacerdos. — 36. Non tamen quicumque sacerdos est talis, sed solum ille, qui præter potestatem ordinis, habet etiam potestatem jurisdictionis. — 37. Quæ requirantur in ministro sacramenti Poenitentiae ad valide et rite ejus officium exercendum? remissive. — 38. Ea, quæ concernunt ministerium sacramenti Poenitentiae quoad ejus approbationem; remissive. — 39. Ea, quæ concernunt ministri sacramenti Poenitentiae facultatem quoad absolutionem; remissive. — 40. Varia alia, quæ concernunt ministerium sacramenti Poenitentiae; remissive. — 41. De Poenit. sacr. temp. pestis, ibi.

(1. Poenitentia ex divo Isidoro l. vi *Etymologiar.*, c. ult., dicta est a nomine *pœna*, et

a verbo *teneo*, quasi idem sit *pœnitere*, ac *pœnam tenere*. Unde poenitens est *pœnam tenens*, et poenitentia est *pœnæ tenentia*, ut semper quis puniat in se ulciscendo quod commisit peccando. Sic in re omnes Catholicæ.

(2. Poenitentia dupliciter sumitur, nempe ut est virtus, et ut est sacramentum. *Communis*. (3. Poenitentia ut virtus, «est detestatio ac dolor animi de peccato quatenus est offensa et injuria Dei, cum intentione eam delendi, ac vindicandi, seu compensandi.» Estque in re ipsa contritio generatim sumpta, de qua *infra*. Sic in re communis. (4. Poenitentia ut sacramentum, est «absolutio hominis poenitentis facta certis verbis cum debita intentione prolatis a sacerdote jurisdictionem habente ex institutione divina efficaciter significantibus absolutionem animæ a peccato.» Sic Scotus, in 4, dist. 14. Seu, quod idem est, et captu facilius, «Est sacramentum novæ legis, quo homo vere poenitens, et confessus a sacerdote legitimo, certa verborum forma a peccatis absolvitur. Sic in re communis.

(5. Poenitentia sic sumpta est verum et proprie dictum novæ legis sacramentum. Est de fide certa inter Catholicos; habetur enim *Matth. xvi: Tibi dabo claves regni cælorum et quodcumque solveris super terram, erit solutum et in cælis*; et *Matth. xviii: Amen dico vobis, quæcumque alligaveritis super terram, erunt ligata et in cælis, et quæcumque solveritis super terram, erunt soluta et in cælis*; et est expresse definitum in pluribus conciliis, et novissime in *Trid.*, sess. xiv, can. 1: «Si quis dixerit, in catholica Ecclesia poenitentiam non esse vere et proprie sacramentum pro fidelibus, quoties post baptismum in peccata labuntur, ipsis Deo reconciliandis a Christo Domino institutum, anathema sit.»

(6. Unde patet, quod sacramentum Poenitentiae est immediate institutum a Christo Domino. Est de fide certum, ex mox adducto canone 1, sess. xiv, conc. *Trid.* Et quidem potestas absolvendi prædicta et promissa apostolis, adeoque sacramentum Poenitentiae inchoative institutum est a Christo adhuc vivente vita mortali, citat. c. xviii *Matth.*; simpliciter tamen et absolute in effectu institutum est post resurrectionem, *Joan. xx*, quando Christus apostolis dixit: *Accipite Spiritum sanctum: quorum remisseritis peccata, remittuntur eis, et quorum retinueritis retenta sunt.* Sic conc. *Trid.*, sess. xiv, c. 1, dicens: «Dominus autem sacramentum Poenitentiae tunc præcipue instituit, cum a mortuis excitatus insufflavit in discipulos suos dicens: *Accipite Spiritum sanctum: quorum remisseritis peccata, remittuntur eis, et quorum retinueritis, retenta sunt.* Quo tam insigni facto et verbis tam perspicuis potestatem remittendi et retinendi peccata ad reconciliandos fideles post baptismum lapsos apostolis, et eorum legitimis successoribus, fuisse communicatam, universorum Patrum consensus semper intellexit.»

(7. Sacramentum Poenitentiae est omni-

bus post baptismum in peccatum mortale lapsis omnino necessarium ad salutem in re, vel saltem in voto, eliciendo actum contritionis. Est certa, et indubitata inter Catholicos: habetur expresse in concilio *Tridentino*, sess. xiv, cap. 1, ibi: «Est autem hoc sacramentum Poenitentiae lapsis post baptismum ad salutem necessarium, ut nondum regeneratis ipse baptismus.» Unde sacramentum poenitentiae rectissime appellatur a sanctis Patribus *Secunda post naufragium tabula* naufragis præparata, prout habetur in cap. *Secunda post naufragium tabula*, *De poenitentia*, dist. 1, et a concilio *Tridentino*, cit. sess. xiv, canon. 2, ibi: «Si quis sacramenta confundens ipsum baptismum sacramentum Poenitentiae dixerit, quasi hæc duo sacramenta distincta non sint, atque ideo poenitentiam non recte secundam post naufragium tabulam appellari, anathema sit.»

(8. Materia sacramenti Poenitentiae est duplex, scilicet proxima et remota. *Communis*. (9. Materia proxima sunt actus poenitentis, videlicet contritio, confessio et satisfactio, de quibus *infra. Communis*. (10. Et hi actus poenitentis dicuntur materia proxima, quia proxime applicant materiam remotam, scilicet peccata, sacris clavibus, ut per absolutionem remitti possint; in omni enim sacramento materia proxima dicitur id, quo materia remota proxime applicatur, ut, accedente forma, sacramentum proxime et immediate perficiatur, ut ablutio aquæ in baptismo, unctio chrismatis in confirmatione, traditio calicis, et ejuslibet respectivæ materiæ in ordine seu ordinibus, etc. (11. Materia remota sunt peccata actualia post baptismum commissa. *Communis*. (12. Et hæc peccata dicuntur materia remota, quia non sunt proxime, et immediate remissibilia, nisi mediantibus actibus poenitentis proxime applicentur sacris clavibus, ut per absolutionem remitti possint. *Communis*.

(13. Dicitur autem notanter, materiam remotam esse *peccata actualia post baptismum commissa*, quia peccatum originale, et peccata actualia ante baptismum commissa, non sunt materia apta sacramenti Poenitentiae, cum ipsa omnia deleantur per baptismum; et sacramentum Poenitentiae tanquam secunda post naufragium tabula institutum sit a Christo ad delenda peccata post baptismum commissa, ut docet Scotus in 4, dist. 4, q. 5, cum communi Catholicorum, et expresse definiit concilium *Tridentinum*, sess. xiv, canon. 1, ibi: «Si quis dixerit, in catholica Ecclesia poenitentiam non esse vere, et proprie sacramentum pro fidelibus, quoties post baptismum in peccata labuntur, ipsis Deo reconciliandis, a Christo Domino nostro institutum, anathema sit;» et ibidem canon. 2, ubi definit: «Poenitentiam appellari secundam post naufragium tabulam,» per verba adducta *supra*, n. 7. (14. Hinc si Judæus seu gentilis de recenti baptizatus sola peccata ante baptismum commissa vellet confiteri, ipse non posset absolvi, quia non afferret materiam aptam